

Mezei (labdával a kezében) igaz, hogy most csak egy gólt dobott, ám a „védőfal bontásával” így is nagy hasznára volt csapatának.

Magasban az edző! Kővári Árpád, az ünneplő szegedi szurkolók jóvoltából, a veszprémi csarnok légtérével ismerkedik.

■ Harmadszor kupagyőztes a Pick Szeged

■ Magasra tették a mércét,

■ Egy garnitúra szerelés „leírva”

A bizonyítási vágy diadala

A felejthetetlen kupadöntő visszavágóját megelőző órákat, magát a találkozót, az azt követő mámoros hangulatot tegnap idéztük fel Kővári Árpád vezetőedzővel, aki még délután is „gyűrött” volt kissé...

■ **Bizonyára emlékszel a keddi beszélgetésünkre, arra a társalgásunkat záró kérdésemre, hogy „utazik-e a kupa, vagy Veszprémben marad?”** Válaszod igen-csak rejtélyes, olyan igen is, meg nem is volt. Az eredmény ismeretében gondolva szavaidra, az az érzésem támadt, Te már akkor sejtetél valamit...

– Egy edzőnek mindenkor biznia kell fiaiban, ám a realitás talaján maradván nem téveszthetem szem elől, hogy a papírforma, mindössze kétgólos előnyünk, ellenfelünk mellett szól – indokolta akkori visszafogottságát. – Akkor, abban a helyzetben azt a véleményt találtam helyénvalónak. Valamiféle „varázslattal” nagy mű megalkotására inspiráló hangulatot, olyasmit próbáltam kitalálni, amelynek hatására képesek a játékosok elhinni, hogy Veszprémben is nyerhetünk. Utazás közben, szavaikból ítélve úgy éreztem, hisznek a sikerben, de ennek, érdekes módon, semmi meggyőző jelét nem láttam rajtuk. Annak rendje és módja szerint megérkezünk a csodálatos veszprémi sportkomplexumhoz, ahol valójában a minket kísérő szurkolók üdvözlő dőbentetése rá a társaságot: mi itt hamarosan meccset, kupadöntőt játszunk!

■ **Az öltözőben mivel, hogyan „hangoltad” kézilabdásaidat?**

– Nem sokat beszéltem. Mondandóm lényege az volt, hogy amit kértünk tőlük, azt már teljesítették, megfelelték az elvárásoknak. Sikeres csapat játékosai, hiszen kupadöntőt játszhatnak a bajnokkal, akivel szemben nincs veszteni valójuk, senki sem kéri számon tőlük ezt a vereséget. Körülbelül ennyit, és nem többet mondtam.

■ **Mielőtt kimentél az öltözőből, csak-csak szemügyre vettéd játékosaidat, biztos „fületlél”, hogy ki mit mond...**

– Naná, hogy „hallgatóztam”, mert nagyon is érdekelt a közvetlen mérkőzés előtti, sokatmondó hangulatuk. Valamelyest megnyugtatót, hogy jó értelemben vett vagányok módjára, olyan huszáros vehemenciával hajtogatták, szeretnének „odacsapni” a bajnokin elszenvedett 13 gólos fiaszóért.

■ **Aztán kimentetek az arénába, ahol dupla ünnepségre – a bajnoki aranyér-**

Csodák, ugye, nincsenek, de csodatétellel felérő történések azért még vannak... Mert mi másnak vélhetjük azt a varázslatot, ami szerda este Veszprémben történt, ahol a Pick Szeged harmadszor lett kupagyőztes! Remek fegyvertény ez azért is, mert a szegediek minimális előnnyel (23–21) várták a visszavágót annak a csapatnak otthonában, ahol az elmúlt két évben nem termett babér másnak, csak a veszprémieknek! Két éven át egyetlen ellenfél sem tudott nyerni, ám a Kővári-legénységnek sikerült ezt a sorozatot megszakítania, az oroszlanbarlangban kényszerítette térdre Európa egyik legjobb klubcsapatát, az egykori KEK-győztest, a jelenlegi magyar bajnokot!

mek átadására és a kupagyőzelemre – éhes szurkolósereg fogadott benneteket...

– ...amely extázisban várta a díjátadást, a mérkőzés kezdetét. Felhívtam a mieink figyelmét, nagy ünneplés lesz, ám vigyázzanak, nehogy idő előtt úrrá legyen rajtuk ez a hangulat, mert akkor régen rossz! Gratuláljanak, tapsoljanak ők is, de mindezt úgy tegyék, hogy közben intenzíven melegítsenek!

■ **Amitől tartottál, mégis bekövetkezett, állva hagyott benneteket a házigazda.**

– Elejében csak kóstolgatták

Fekete Robi, a szegediek csapatkapitánya meghatottan veszi át a kupát Borbély Páltól, a Nemzeti Sport igazgató főszerkesztőjétől.

egymást a csapatok, de azt azért azonnal észrevettem, hogy egy jól, agresszíven védekező, gyors Veszprémmel találkoztunk ismét. Tőlünk csak Bartók és Borsodi próbált a falba betörni, lövőhelyzetet kialakítani. A többiek félszeg mamlaszokként játszottak, gondoltam is akkor, ezektől kapunk majd rendesen, istenigazában elvernek bennünket.

■ **Szerencsére jött a megváltó szünet...**

– Emeltem hangon hoztam a csapat tudomására, miért vezethet 10–4-re ellenfelünk...

■ **Ne haragudj, hogy közbevágok, de nálad az a bizonyos „emeltebb” hang, hogy is mondtam, harsozással ér fel...**

– Vegyük úgy, hogy ordítottam. Bosszantott passzívításuk, szemléletük, miszerint ha nem vállalkozom, akkor nem hibázhatok! Megkérdézttem, mitől félnek, kitől tartanak? Kértem, gyorsan felejtsek el az első féldőt, legyenek bátrabbak, mert különben csúfos vereség lesz a vége. A korholás, vagy egyebek miatt

zott. A mérkőzés vége felé, különösen az utolsó öt percben, erőnlétünknek köszönhetően felülkerekedtünk, pedig kétszer is két perces kiállítással sújtottak bennünket a játékvezetők.

■ **Csak hogy Mezei Ricsiék lendületét a hajrában már semmi és senki nem tudta visszafogni...**

– ...mert a játékosok rettentően akartak bizonyítani, de nem föltétlenül azzal, hogy kupát nyernek. Inkább azt akarták ország-világ tudomására hozni, ők igenis jó kézilabdások, olyannyira jók, hogy a bajnoki bronzérem után Európa egyik legjobb klubcsapatának otthonában is képesek kupa-győzelemre! Élni tudtak a lehetőséggel és óriási alkotva büszkén mondhatják most már: „Én vagyok a kupagyőztes!” Felejthetetlen sikerükkel maguknak tették magasra a mércét, amit viszont ezután is nekik kell átugraniuk.

■ **Hogyan élte meg, viselte el ezt a győzelmet a csapat?**

– Képtelen vagyok szavakba önteni azt az érzést, ami valamennyiünket hatalmába kerített. Megható volt a szurkolók mámoros, de kulturált ünneplése. Ajánrózásuknak az lett az ára – amit cseppet sem bánunk és sajnálunk –, hogy egy garnitúra szereléssel szegényebbek lettünk, ugyanis valósággal lekönyörögték a mezeket és nadrágokat Fekete Robiékra... A mérkőzés utáni percekben a játékosokkal többet voltunk a levegőben, mint a parketten. Végtelenül boldog vagyok, és egyáltalán nem bánt – önzőségemért bizonyára senki sem vet meg –, hogy elrontottuk a veszprémi ünnepét, akik, ha szomorúan is, de elismerték: megérdemelt diadalunk jogosságához nem férhet kétség!

Gyürki Ernő

Ki nyerte a Samarát?

Tudósítás felvételről a Centrum Áruház mai rendezvényeiről.

Divatbemutatók, műsorok, ünnepi akciók a képernyőn is.

Centrum a Telin TV-ben ma este 19 órától a DM támogatásával.